

Arrest

nr. 166 059 van 19 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ERKAN, die loco advocaat H. YILDIZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 februari 2005 diende verzoeker een eerste maal een asielaanvraag in. Op 5 april 2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigde op 14 april 2005

de beslissing tot weigering van verblijf. Op 25 april 2005 verwierp de Raad van State het beroep tegen deze beslissing bij arrest 143.628.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 19 december 2014. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 19 januari 2015 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van het subsidiair beschermingsstatuut. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest 155 875 van 30 oktober 2015.

1.3. Op 11 december 2014 werd aan verzoeker een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van drie jaar betekend.

1.4. Op 16 november 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 18 februari 2016 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 12 april 2016 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Op 11/12/2014 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Op 22/02/2016 werd aan betrokkene een uitstel om het grondgebied uiterlijk op 03/03/2016 te verlaten toegekend

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 08.02.2005 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Hij werd echter op 01.03.2005 in illegaal verblijf aangetroffen in Nederland en in overeenstemming met verordening (EG) nr 343.2003 van de Raad van 18 februari 2003 overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Op 05.04.2005 kreeg betrokkene betekening van een beslissing van weigering van verblijf (bijlage 26 bis). Hiertegen diende betrokkene op 05.04.2005 een schorsend beroep in bij het CGVS. Betrokkenes asielaanvraag werd onontvankelijk verklaard door het CGVS op 13.04.2005. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 14.04.2005. Hiertegen diende betrokkene een procedure in bij de Raad van State op 18.04.2005. Procedure die definitief afgesloten werd op 25.04.2005.

Betrokkene diende op 02.12.2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 16.08.2011 en deze beslissing werd hem betekend op 21.09.2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 15.12.2011 diende betrokkene een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 10.04.2012. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 11.12.2014.

Betrokkene werd op 21.09.2011 door de gemeente Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Op 11.12.2014 werd betrokkene door de politie van Tervuren aangetroffen in illegaal verblijf. Dezelfde dag werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op repatriëring (bijlage 13 septies) alsook een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies). Een verzoek tot schorsing van beide beslissingen werd op 16.12.2014 verworpen door de RVV. Betrokkene diende in het gesloten centrum voor illegalen op 19.12.2014 een tweede asielaanvraag in en werd dezelfde dag vrijgesteld. Betrokkenes tweede asielaanvraag werd op 19.01.2015 geweigerd door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 28.01.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 27.01.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 30.10.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 22.02.2016 een uitstel om uiterlijk op 03.03.2016 het grondgebied te verlaten.

Door het CGVS en de RVV werd vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker het Frans als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Conform artikel 39, § 1 *juncto* artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient de onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werden de bestreden beslissing, die in het Nederlands is opgesteld, aan verzoeker betekend in Antwerpen, dat deel uitmaakt van het Nederlandse taalgebied.

Dienvolgens dient de Raad overeenkomstig artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet, de zaak in het Nederlands te behandelen. De taal van de rechtspleging staat niet aan de keuze van de partijen. Derhalve kan niet ingegaan worden op de vraag van de verzoeker om de zaak in het Frans te behandelen.

3. De ontvankelijkheid

3.1.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

3.1.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De door de verwerende partij opgeworpen *“voorafgaande opmerking”* is gegrond.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissingen tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3.2.1. De Raad merkt op dat het aan de verzoeker afgeleverde inreisverbod van 11 december 2014 een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat hem voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten worden verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

*“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:
[...]*

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...]"

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum de adressaat – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. In casu blijkt dat de verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende dat evenwel werd geweigerd bij beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 januari 2015 en vervolgens eveneens werd geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 155 875 van 30 oktober 2015, telkens na een onderzoek van de grond van de zaak.

Er blijkt evenmin dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, laat staan dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend. De wettelijk voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing. De verzoeker heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod, dat hem werd ter kennis gebracht op 11 december 2014 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft tegen dit inreisverbod evenmin een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De wettigheid van het inreisverbod van 11 december 2014 staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt in casu tot 11 december 2017.

Het blijkt dan ook dat de verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

De verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang heeft bij zijn vordering nu zijn repatriëring nakende is. Het blijkt dan ook dat de verzoeker met de onderhavige vordering tot schorsing van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met gedwongen grensleiding van 12 april 2016, een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van drie jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod van 11 december 2014. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er niet toe leiden dat de verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks hem door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid of ernst van de aangevoerde middelen, kan de verzoeker geen wettig belang verschaffen nu hij geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd bij beslissing van 11 december 2014 en hij evenmin een schending van het non-refoulementbeginsel aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

In de mate hij in zijn middel een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich ertoe beperkt in zeer algemene termen te verwijzen naar het niet voldoen aan zijn militaire verplichtingen in Turkije en zij pro-Koerdische activiteiten in Europa. Naar aanleiding van verzoekers beide asielaanvragen werd echter reeds uitgebreid ingegaan op deze elementen, die verzoeker heeft ingeroepen in het kader van zijn asielaanvraag. Lezing van de onder [1.1.] en [1.2.] vernoemde beslissingen die zich in het administratief dossier bevinden, leert dat deze elementen geen aanleidingen hebben gegeven tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich tot een

vage en algemene verwijzing naar de elementen die hij inriep in het kader van zijn asielaanvragen, zonder daarbij te duiden dat er sprake zou zijn van andere elementen die buiten het kader van het onderzoek in het kader van de asielprocedures zouden vallen. Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij zulks niet aannemelijk maakt.

In de mate verzoeker nog verwijst naar het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals vereist door artikel 13 van het EVRM, kan er nog op gewezen worden dat hij nuttig is kunnen opkomen tegen de weigering van zijn asielaanvraag en daar zijn grieven heeft kunnen doen gelden in het kader van een schorsend beroep waarin deze grieven nauwkeurig werden onderzocht.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT